୨୮-୯-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେମାନେ ସାରା ଦୁନିଆର ପ୍ରକୃତ ମିତ୍ର ଅଟ, ତୁମର କାହା ସହିତ ଶତ୍ରୁତା ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମେ ଆତ୍ମିକ ସେନା ଅଟ, ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର କେଉଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମିଳିଛି, ଯାହାକୁ ପାଳନ କରିବାକୁ ହେବ?

ଉତ୍ତର:- ତୁମକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମିଳିଛି ଯେ ସର୍ବଦା ବ୍ୟାଜ୍ ଲଗାଇ ରଖ । କେହି ଯଦି ପଚାରୁଛନ୍ତି ଏହା କ'ଣ? ତୁମେ କିଏ? ତେବେ କୁହ, ଆମେ ହେଉଛୁ ସାରା ଦୁନିଆର କାମ ଅଗ୍ନିକୁ ଲିଭାଉଥିବା ଅଗ୍ନିଶମ ସଂଗଠନ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସାରା ଦୁନିଆରେ କାମର ଅଗ୍ନି ଲାଗିରହିଛି, ଆମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ ଏବେ ପବିତ୍ର ହୁଅ, ଦୈବୀ ଗୁଣ ଧାରଣ କର ତେବେ ତୁମର ଜୀବନରୂପୀ ନଉକା ପାରି ହୋଇଯିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ସହଜ ଭାବେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ବସିଛନ୍ତି । କାହାକୁ-କାହାକୁ କଷ୍ଟ ଲାଗୁଛି । ବହୁତ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡୁଛନ୍ତି— ଆମେ ଟାଇଟ୍ ଅଥବା ସିଧା ହୋଇ ବସିଛୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହିପରି କୌଣସି କଥା ନାହିଁ, ଯେପରି ମଧ୍ୟ ବସ । ବାବାଙ୍କୁ କେବଳ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ ମୁସ୍କିଲ୍‌ର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ହଠଯୋଗୀମାନେ ଏହିପରି ସିଧା ହୋଇ ବସିଥା'ନ୍ତି । ଗୋଡ ଉପରେ ଗୋଡ ରଖିଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆରାମରେ ବସ । ବାବାଙ୍କୁ ଏବଂ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରକୁ ମନେ ପକାଅ । ଏହା ହିଁ ସହଜ ଯୋଗ ଅଟେ । ଉଠିବା-ବସିବା ସମୟରେ ଏକଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁ । ଦେଖ ଯେପରି ଏହି ଛୋଟ ପିଲା ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ବସିଛି, ଏହାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ମାତା ପିତା ହିଁ ମନେ ରହିଥିବେ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ପିଲା ଅଟ ନା । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲା ତ ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । ଆମେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ, ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ହେବ । ଶରୀର ନିର୍ବାହ ଅର୍ଥେ ଭଲେ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରୁହ । କେବଳ ଅନ୍ୟର ସ୍ମୃତି ବୁଦ୍ଧିରୁ ବାହାର କରିଦିଅ । କେହି ହନୁମାନଙ୍କୁ, କେହି ପୁଣି କାହାକୁ, ସାଧୁ ଆଦିଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଏସମସ୍ତଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ନା । ପୂଜା ନିମନ୍ତେ ପୂଜାରୀକୁ ମନ୍ଦିରକୁ ଯିବାକୁ ପଡିଥାଏ, ଏଥିରେ କେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ ଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । କେହି ମିଳିଲେ କୁହ ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏକ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଶିବବାବା ତ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ନିଶ୍ଚୟ ସେ ସାକାରରେ ଆସି କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ୟାଦ କର । ମୁଁ ହେଉଛି ପତିତ ପାବନ । ଏହା ତ ଠିକ୍ ଅକ୍ଷର ଅଟେ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ୟାଦ କର । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ପତିତ ଅଟ । ଏହା ପତିତ ତମୋପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ ଅଟେ ନା । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କୌଣସି ବି ଦେହଧାରୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ନାହିଁ । ଏହା ତ ଭଲ କଥା ଅଟେ ନା । କୌଣସି ଗୁରୁ ଆଦିଙ୍କର ମହିମା କରୁନାହାନ୍ତି । ବାବା କେବଳ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ । ଏହା ହେଉଛି ଯୋଗବଳ ଅଥବା ଯୋଗଅଗ୍ନି । ବେହଦର ବାବା ତ ସତ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ନା— ଗୀତାର ଭଗବାନ ନିରାକାର ହିଁ ଅଟନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କର କଥା ନୁହେଁ । ଭଗବାନ କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଆଉ କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ । ପବିତ୍ର ହୋଇଗଲେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବ । ନଚେତ୍ କମ୍ ପଦ ହୋଇଯିବ । ଆମେ ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ । ମୁଁ ହେଉଛି ସନ୍ଦେଶୀ । ଏକଥା ବୁଝାଇବାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ । ମାତା, ଅହଲ୍ୟା, କୁବ୍‌ଜାମାନେ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇପାରିବେ । ଏଠାରେ ଅଥବା ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହନ୍ତୁ, ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଏଠାରେ ରହି ଅଧିକ ମନେ ପକାଇ ପାରିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବାହାରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ମନେ ପକାଇ ପାରିବେ । ବହୁତ ସେବା କରିପାରିବ । ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ସତେଜ ହୋଇ ଫେରୁ ଥିବାରୁ ଭିତରେ କେତେ ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ଛି ଛି ବିକାରୀ ଦୁନିଆରେ ତ ବାକି ଅଳ୍ପଦିନ ରହିଛି । ପୁଣି କୃଷ୍ଣପୁରୀକୁ ଚାଲିଯିବା । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ମନ୍ଦିରକୁ ମଧ୍ୟ ସୁଖଧାମ ବୋଲି କହିଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ଅସରନ୍ତି ଖୁସି ହେବା

ଉଚିତ୍ । ଯେହେତୁ ତୁମେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛ । ତୁମକୁ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରିଥିଲେ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ ବାବା ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଥିଲୁ ଏବଂ ପୁଣି ମିଶିଛୁ । ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟପ୍ରାପ୍ତ କରିବ । ଏବେ ଏହି ଦୁଃଖଧାମରେ ତ ରହିବାର ନାହିଁ । ତୁମେ ସୁଖଧାମ ଯିବାପାଇଁ ହିଁ ପାଠ ପଢୁଛ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହିସାବ ନିକାସ ଚୁକ୍ତ କରି ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ହିଁ ଆସୁଛି । ବାକି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ମୁକ୍ତିଧାମ ଚାଲିଯିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ହେଉଛି କାଳର କାଳ ମହାକାଳ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶରୀରରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନେଇଯିବି । ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଆମେ ଜଲ୍‌ଦି ଯିବୁ । ଏଠାରେ ତ ରହିବାର ନାହିଁ । ଏହା ତ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ, ପୁରୁଣା ଶରୀର ଅଟେ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନେଇଯିବି । କାହାକୁ ହେଲେ ଛାଡିବି ନାହିଁ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛ— ହେ ପତିତ ପାବନ ଆସ । ମନେ ପକାଇଲେ ମଧ୍ୟ ଅର୍ଥ କିଛି ହେଲେ ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ପତିତ ପାବନଙ୍କର କେତେ ଧୁନ୍ ଲଗାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ରଘୁପତି ରାଘବ ରାଜା ରାମ । ଏବେ ଶିବବାବା ତ ରାଜା ହେଉନାହାନ୍ତି ଅଥବା ରାଜ□ କରୁନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ରାଜା ରାମ କହିବା ଭୁଲ୍ ହୋଇଗଲା । ମାଳା ଗଡାଇବା ସମୟରେ ରାମ-ରାମ କହିଥା'ନ୍ତି । ଏହାଦ୍ୱାରା ଭଗବାନଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଆସୁଛି । ଭଗବାନ ହେଉଛନ୍ତି ଶିବ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବହୁତ ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର, ବୈକୁଣ୍ଠନାଥ, ଲହୁଣୀ ଚୋର ଆଦି ବହୁତ ନାମ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଲହୁଣୀଚୋର ବୋଲି କହିବ ? ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ନୁହେଁ । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଭଗବାନ ଏକ ନିରାକାର, କୌଣସି ବି ଦେହଧାରୀକୁ ଭଗବାନ କହିପାରିବ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହିପାରିବ ନାହିଁ ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟ ନିଜକୁ କିପରି ଭଗବାନ କହିପାରିବେ । ବୈଜୟନ୍ତୀ ମାଳା କେବଳ ୧୦୮ଙ୍କର ଗାୟନ କରାଯାଏ । ଶିବବାବା ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି, ବ୍ରହ୍ମାବାବା ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି । ନିଶ୍ଚୟ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥିବେ । ତାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତ, ସତ୍ୟଯୁଗ ଆଦିର ସଙ୍ଗମଯୁଗ । ଏହା ହେଉଛି କଳ୍ପର ସଙ୍ଗମଯୁଗ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପୁଣି ଯୁଗେ-ଯୁଗେ କହିଦେଇଛନ୍ତି, ଅବତାର ନାମ ମଧ୍ୟ ଭୁଲି ତାଙ୍କୁ ମାଟି-ଗୋଡି ଭିତରେ, କୋଣ-କୋଣରେ କହିଦେଇଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ଯେଉଁ କଥା ଅତୀତ ହୋଇଯାଏ ତାହାକୁ କୁହାଯାଏ ଡ୍ରାମା । କାହା ସହ ଝଗଡ଼ା ଆଦି ହେଲା ତାହା ପାସ୍ ହୋଇଗଲା, ସେ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ । କେହି କିଛି କହିଦେଲେ ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଅ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି କହିଥିଲେ । ମନେ ରଖିବା ଦ୍ୱାରା ପୁଣି ବିରକ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି । ସେକଥା ପୁଣି କେବେ ହେଲେ ମଧ୍ୟ କୁହ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ସେବା ତ କରିବାକୁ ହେବ ନା । ସେବାରେ କୌଣସି ବିଘ୍ନ ପଡ଼ିବା ଅନୁଚିତ । ସେବାରେ ଦୁର୍ବଳତା ଦେଖାଇବା ଅନୁଚିତ । ତୁମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସେବା ଅଟେ ନା । ଏଥିରେ କେବେ ହେଲେ ମନା କର ନାହିଁ । ନଚେତ୍ ନିଜର ପଦ ହିଁ ଭ୍ରଷ୍ଟ କରିଦେବ । ବାବାଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଛ ତେଣୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କର ସେବାରେ ଟିକିଏ ହେଲେ ଧୋକା ଦେବା ଅନୁଚିତ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ହିଁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମିୟୁଜିୟମ୍‌ର ନାମ ଏହିପରି ରଖ ଯାହା ଫଳରେ ମନୁଷ୍ୟ ଦେଖି ଭିତରକୁ ଆସି ବୁଝିବେ କାହିଁକିନା ଏହା ନୂଆ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ ନା । ନୂଆ ଜିନିଷ ଦେଖି ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରକୁ ଆସିଥାନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ବିଦେଶରୁ ଆସୁଛନ୍ତି, ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ଯୋଗ ଶିଖିବା ପାଇଁ । ପ୍ରାଚୀନ ଅର୍ଥାତ୍ ପୁରୁଣାରୁ ପୁରୁଣା, ଏହାକୁ ତ ଭଗବାନ ହିଁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ହେଲାଣି । ସତ୍ୟ-ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ଯୋଗ କରିବେ ନାହିଁ, ଯିଏ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ସେ ତ ଚାଲିଯିବେ ପୁଣି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଆସି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବେ । ପ୍ରାଚୀନ ଅର୍ଥାତ୍ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଭଗବାନ ଶିଖାଇଥିଲେ । ସେହି ଭଗବାନ ପୁଣି ସଂଗମରେ ଆସି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବେ, ଯାହା ଫଳରେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବ । ବ□ମାନ ସମୟରେ ତ ତ□ ମଧ୍ୟ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି । ପାଣି ମଧ୍ୟ କେତେ କ୍ଷତି କରୁଛି । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଉପଦ୍ରବ ହେଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଉପଦ୍ରବର କୌଣସି କଥା ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ

ତ ପ୍ରକୃତି ଦାସୀ ହୋଇଯିବ । ଏଠାରେ ପ୍ରକୃତି ଶତ୍ରୁ ହୋଇ ଦୁଃଖ ଦେଉଛି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟରେ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନଥିଲା । ସେତେବେଳ ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିଲା । ଏବେ ପୁଣି ଥରେ ତାହା ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ବାବା ପ୍ରାଚୀନ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଶିଖାଇବେ, ଯାହାର ଅଭିନୟ ଥିବ ସେ କରିବେ । ବେହଦର ବାବା ମଧ୍ୟ ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି, ସ୍ଥାପନା କରି ପୁଣି ଚାଲିଯାଉଛି । ହାହାକାର ପରେ ପୁଣି ଜୟଜୟକାର ହେବ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିବା ସମୟରେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ନଥିଲା । ୫ ହଜାର ବର୍ଷର କଥା । ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆଉ ସବୁ କଥାକୁ ଛାଡି ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ପାଇଁ, ଏହି ସେବାରେ ଲାଗିଯାଅ । ରାଗି ରଷି ସେବାରେ ଧୋକା ଦେବା ଅନୁଚିତ୍ । ଏହା ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବା । ମାୟାର ତୋଫାନ ବହୁତ ଆସିବ । କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବାରେ ଧୋକା ଦେବା ଅନୁଚିତ୍ । ବାବା ସେବା ନିମନ୍ତେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ତ ଦେଉଛନ୍ତି । ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦି ଯିଏ ମଧ୍ୟଆସୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ହେଉଛ ସମସ୍ତଙ୍କର ସତ୍ୟ ମିତ୍ର । ତୁମେ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀମାନେ ତ ସାରା ଦୁନିଆର ମିତ୍ର ଅଟ କାହିଁକି ନା ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ଅଟ । ମିତ୍ରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଶତ୍ରୁତା ରହିବା ଅନୁଚିତ୍ ।   କୌଣସି ଘଟଣା ଅଘଟଣା ଘଟିଲେ କୁହ, ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବା ଉଚିତ୍ । ନଚେତ୍ ନିଜର ହିଁ କ୍ଷତି କରିଦେବେ । ଟ୍ରେନ୍‌ରେ ତୁମେ ଆସୁଛ ସେଠାରେ ତ ସବୁ ମାଗଣା ଅଟେ । ସେବା କରିବା ଯୋଗୁଁ ବହୁତ ଭଲ ସୁଯୋଗ ରହିଛି । ବ୍ୟାଜ୍ ତ ବହୁତ ଭଲ ଜିନିଷ ଅଟେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଏହାକୁ ଲଗାଇବା ଉଚିତ୍ । କେହି ଯଦି ପଚାରୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ କିଏ ତେବେ କୁହ ଆମେ ହେଲୁ ଅଗ୍ନିଶମ ଦଳ, ଯେପରି ନିଆଁ ଲିଭାଇବା ପାଇଁ ଅଗ୍ନିଶମ ଦଳ ରହିଛନ୍ତି । ବ□ମାନ ସାରା ସୃଷ୍ଟିରେ କାମ ବିକାରର ଅଗ୍ନିରେ ସମସ୍ତେ ଜଳୁଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କର । ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରି, ପବିତ୍ର ହୋଇ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କର ତେବେ ଭେଳା ପାର ହୋଇଯିବ । ଏହି ବ୍ୟାଜ୍ ଶ୍ରୀମତ ଦ୍ୱାରା ହିଁ କରାଯାଇଛି ।   ବ୍ୟାଜ୍ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବହୁତ କମ୍ ସନ୍ତାନମାନେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ମୁରଲୀରେ କେତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ବ୍ୟାଜ୍ ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ କେହି ମଧ୍ୟ ଦେଖା ହେଲେ ଏହା ଉପରେ ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ, ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ବାବା, ଏହାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଆମେ ସାକାରଙ୍କର ମହିମା କରୁ ନାହୁଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଏକ ହିଁ ନିରାକାର ବାବା ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଯୋଗର ବଳ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ । ପୁଣି ଅନ୍ତମତି ଅନୁଯାୟୀ ଗତି ହୋଇଯିବ । ଦୁଃଖଧାମରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ । ପୁଣି ତୁମେ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀକୁ ଚାଲିଯିବ । କେତେ ବଡ ଖୁସିର ଖବର ଅଟେ । ଈଶ୍ୱରୀୟ ସାହିତ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଦେଇପାରିବ, କୁହ ତୁମେ ଗରୀବ ହୋଇଥିବାରୁ ମାଗଣାରେ ଦେଇପାରିବୁ । ସାହୁକାରମାନେ ତ ପଇସା ଦେବା ଉଚିତ୍ କାହିଁକି ନା ଏହାକୁ ତ ଛପାଇବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ଜିନିଷ ଏଭଳି ଅଟେ ଯାହାଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଫକୀରରୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ସବୁ କିଛି ତ ବୁଝାଯାଉଛି । ସମସ୍ତ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନଙ୍କୁ କୁହ, ବାସ୍ତବରେ ତୁମେ ଆତ୍ମା ଅଟ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଏବେ ବିନାଶ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି, ଏହି ଦୁନିଆ ବଦଳିଯିବ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀକୁ ଯିବ । କୁହ, ଇଏ ତୁମକୁ କୋଟି-କୋଟି ପଦମର ଜିନିଷ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କେତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ବ୍ୟାଜ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ସେବା କରିବାକୁ ପଡିବ କିନ୍ତୁ ବ୍ୟାଜ୍ ଲଗାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଲଜ୍ୟା ଲାଗୁଛି । ବ୍ରାହ୍ମଣୀମାନେ ଯେବେ ପାର୍ଟି ନେଇ ଆସୁଛନ୍ତି ଅଥବା ଅଫିସ୍‌କୁ ଏକା ଯାଉଛନ୍ତି, ଏହି ବ୍ୟାଜ୍ ନିଶ୍ଚୟ ଲଗାଇବା ଉଚିତ୍, ଯାହାଙ୍କୁ ତୁମେ ଏହା ଉପରେ ବୁଝାଇବ ସେ ବହୁତ ଖୁସି ହେବେ । କୁହ ଆମେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରୁଛୁ, ସେହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଶାନ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଯାଦ କର । ପତିତ ଆତ୍ମା ତ ଘରକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବଦଳିଯିବ । ଏହିପରି ରାସ୍ତାରେ ସେବା କରି ଆସିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମର

ବହୁତ ନାମ ହେବ, ବାବା ଭାବୁଛନ୍ତି ବୋଧ ହୁଏ ଲଜ୍ୟା ଲାଗୁଛି ଯାହା ଫଳରେ ବ୍ୟାଜ୍ ପିନ୍ଧି ସେବା କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ପ୍ରଥମତଃ ବ୍ୟାଜ୍, ସିଡ଼ି ଅଥବା ତ୍ରିମୂ□ି ଚିତ୍ର, ଗୋଲା ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର ଏବଂ ବୃକ୍ଷର ଚିତ୍ର ସାଥିରେ ରଖ, ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ ବୁଝାଇଲେ ସମସ୍ତେ ଏକତ୍ର ହୋଇଯିବେ । ପଚାରିବେ ଯେ ଏହା କ'ଣ ? କୁହ ଶିବବାବା ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ବ□ମାନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ପବିତ୍ର ହୁଅ । ଅପବିତ୍ରମାନେ ତ ଘରକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହିପରି ମଧୁର କଥା ଶୁଣାଇବା ଉଚିତ୍ । ତେବେ ସମସ୍ତେ ଖୁସିରେ ଶୁଣିବେ । କିନ୍ତୁ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ପଶୁ ନାହିଁ । ମୁରଲୀ କ୍ଲାସ୍‌କୁ ଗଲେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟାଜ୍ ଲଗାଇବା ଉଚିତ୍ । ମିଲେଟ୍ରୀ ଲୋକେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟାଜ୍ ଲଗାଇଥା'ନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ କ'ଣ ଲଜ୍ୟା ଲାଗୁଛି ? ତୁମେ ମଧ୍ୟ ରୁହାନୀ ମିଲେଟ୍ରୀ ଅଟ ନା । ବାବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଅମଲ କାହିଁକି କରୁ ନାହଁ । ବ୍ୟାଜ୍ ଲଗାଇଲେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ମଧ୍ୟ ରହିବ— ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ଦିନକୁ ଦିନ ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟ ଖୋଲିବ । କେହି ନା କେହି ବାହାରିବେ । କହୁଛନ୍ତି ଅମୁକ ସହରରେ ତୁମର ଶାଖା ନାହିଁ । ସ୍ଥାପନା କର କୁହ, ଘରର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରି ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଲେ ଆମେ ଆସି ସେବା କରିପାରିବୁ । ସାହସ ପିଲାମାନଙ୍କର, ସାହାଯ୍ୟ ବାବାଙ୍କର, ବାବା ତ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ହିଁ କହିବେ ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ଖୋଲ, ସେବା କର ଏସବୁ ଶିବବାବାଙ୍କର ଦୋକାନ ଅଟେ ନା, ପିଲାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଚଳାଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ରୁଷି କେବେ ହେଲେ ସେବାରେ ଧୋକା ଦେବାର ନାହିଁ । ବିଘ୍ନ ରୂପ ହେବାର ନାହିଁ । ନିଜର ଦୁର୍ବଳତା ଦେଖାଇବାର ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସହଯୋଗୀ ହେବାର ଅଛି ।

(୨) କେବେ ଯଦି କାହା ସହିତ ଝଗଡା ହୋଇଗଲା, ସେହି ସମୟ ମଧ୍ୟ ବିତିଗଲା, ପୁନର୍ବାର ତା'ର ଚିନ୍ତନ କରିବାର ନାହିଁ । କେହି କେହି କମ୍-ବେଶୀ କହିଲା, ତୁମେ ତା'କୁ ଭୁଲିଯାଅ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ନିଶ୍ଚିତ କହିଥିଲା । ତେଣୁ ସେହି କଥାକୁ ପୁଣି କେବେ ବି ପୁନରାବୃ□ି କର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ବିତିଯାଇଥିବା କଥାକୁ ଯାଶୀଳ ହୋଇ ନିଜ ଭିତରେ ସମାହିତ କରିନେଉଥିବା ଶୁଭଚିନ୍ତକ ହୁଅ ।

ଯଦି କାହାର ବିତିଯାଇଥିବା ଦୋଷ-ଦୁର୍ବଳତାର କଥାକୁ କେହି ତୁମକୁ ଶୁଣାଉଛି ତେବେ ଶୁଭଭାବନା ପୂର୍ବକ ସେଠାରୁ ଦୂରେଇଯାଅ । ବ୍ୟର୍ଥ ଚିନ୍ତନ ବା କାହାର ଦୋଷ-ଦୁର୍ବଳତାର କଥା ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଆଲୋଚନା କର ନାହିଁ । ବିତିଯାଇଥିବା କଥାକୁ ଦୟାଶୀଳ ହୋଇ ନିଜ ଭିତରେ ସମାହିତ କରିନିଅ ଏବଂ ଶୁଭଭାବନା ସହିତ ସେହି ଆତ୍ମାର ମାନସିକ ସେବା କରିଚାଲ । ଯଦିଓ ସଂସ୍କାରର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ କିଛି ଓଲଟା କଥା କହୁଛି, ବା କରୁଛି ବା ଶୁଣୁଛି ତେବେ ତା'କୁ ପରିବ□ନ କରିଦିଅ । ଜଣଙ୍କଠାରୁ ଦୁଇଜଣ, ତିନିଜଣ--ଏହିଭଳି ବ୍ୟର୍ଥ କଥାର ମାଳା ତିଆରି ନ ହେଉ । ଏଥିପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଅର୍ଥାତ୍ ଶୁଭଚିନ୍ତକ ହେବା ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ସନ୍ତୁଷ୍ଟମଣୀ ହୋଇଯିବ ତେବେ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରିୟ,
ଲୋକ ପ୍ରିୟ ଏବଂ ସ୍ୱୟଂପ୍ରିୟ ହୋଇଯିବ ।